Написав Християна
Вівторок, 31 березня 2015, 02:22

Заясніла весна білим цвітом,
Мов до шлюбу убрала сади…
Та пройдуть цвіт-роки теплим літом,
Восени ж позбираєм плоди…

Наша юність - мов віття весною,
Що квітує у цноті убрань.
Скільки мрій, сподівань, неспокою! –
Легковажності, сліз, нарікань…

Бо проходять вітри-буревії
Щоб зірвати цнотливий наряд,
Й у багнюку гріха кинуть…Мрії
З гіркотою в один сплести ряд

Гріх прив'язує міцно до себе,
Як Самсона – до жорн вороги.
Віддаляється ввись синє небо
Від сліпих, що мотають круги.

О, немає тут благословіння!
Замість нього – тримаєм суму,
Бо не хочемо свого прозріння,
Хоч волаєм до Бога «Чому?»

Чистота, святість, цнота – умова,
Щоб отримати добрі дари
Від Святого, цнотливого Слова,
Що терпить все до часу-пори.

Всі чесноти для людського роду
Були писані Божим перстом:.
То ж у святості – сила народу,
Будуть Руки ці їхнім Щитом!